

HEIDI McLAUGHLIN

TE VOI IUBI MEREU

—◆—
Seria
BEAUMONT
VOLUMUL 1
—◆—

Traducere din limba engleză de
ADRIAN ȘIPOȘ

CORINT
BOOKS

—2018—

Capitolul 18

JOSIE

Imi transpiră palmele.

Stau cu ochii pe ceas.

Secundarul se mișcă anormal de încet și ecoul fiecărui ticăit pe care îl scoate se aude în tot magazinul. Am trimis-o acasă pe Jenna mai devreme fiindcă râdea încontinuu de mine și eu nu găsesc nimic amuzant în toată treaba asta. L-aș fi sunat să-l anunț că voi merge pe jos acasă, dar nu am numărul lui și nu cred că Pagini Aurii m-ar ajuta prea mult să fac rost de el. Dacă aș suna la serviciul de telefonie să le cer numărul lui Liam Page, ar râde și ei de mine, la fel cum a făcut Jenna toată ziua. Diferența e că, probabil, aici s-ar auzi un râs hârâit, având în vedere că recepționistele de la serviciul de telefonie sunt de obicei femei bătrâne care nu au nimic mai bun de făcut decât să chinuie oameni ca mine atunci când le întreabă ceva absurd și complet lipsit de noimă.

Oh, Doamne! Mă simt de parcă aș fi iar la liceu.

De fiecare dată când am auzit o motocicletă afară, am fugit repede la geam, iar când Jenna mă vedea și chicotea, mă prefăceam că așez câte ceva în ordine. Astăzi o urâsc.

Mi-am șters palmele de blugi de un milion de ori astăzi. Ar trebui să ajungă în orice moment și, când o să fie aici, o să-i spun că nu mă poate duce cu motocicleta fiindcă nu am cască, și chestia asta e obligatorie; și chiar dacă nu ar fi,

tot nu m-aș urca pe capcana aia mortală. Ar putea să mă omoare doar fiindcă l-am ținut departe de Noah. E și asta o posibilitate, nu?

Aud clopoțelul de la ușă și, înainte să am ocazia să întâmpin clientul, simt parfumul lui. Inspir adânc înainte să mă întorc cu fața spre el. Nu știu de ce, dar asta pare o întâlnire, când în mod clar nu e o întâlnire. Vreau să zic că eu sunt logodită cu alt bărbat și ne vom căsători. Nu pot să ies cu Liam, indiferent de ce s-a întâmplat între noi în trecut. Gata, trebuie să opresc năvala de gânduri!

Când, în cele din urmă, mă uit la el, văd cât e de minunat, din cap până-n picioare. Nu mai poartă geaca de piele neagră pe care m-am obișnuit s-o tot văd pe el, așa că rămân cu privirea ținută la brațele lui. Mintea mea îi explorează brațul stâng, apoi cel drept. Degetele simt nevoia să urmărească conturul trasat cu cerneală. Inima mea e curioasă să afle dacă a durut când și-a făcut tatuajele și dacă mai vrea și altele.

Mă lasă să-l sorb din priviri și îmi dau seama că asta ar putea fi ultima oară când îl mai văd. Poate că nu vrea să-i spună lui Noah că e tatăl lui. La naiba, poate că nici nu vrea să mai audă de Noah de acum înainte. Nu sunt sigură că eu doresc asta.

— Ești gata, Jojo?

Inima îmi sare din piept, deși nu ar trebui. Ar trebui să-i spun să nu-mi mai zică așa, dar mă abțin. E atent la fiecare mișcare a mea, așteptându-se poate să fac vreo criză de nervi.

— Pot să mă duc pe jos, mormăi eu.

Liam își dă ochii peste cap și încearcă să mă ia de mână. Îl las s-o facă. De îndată ce mă atinge, mă simt de parcă aș avea sute de fluturi care dau din aripi pe pielea mea. Nu am mai simțit asta de mulți ani. Fac doi pași spre el, lăsând doar

un mic spațiu între noi. În mai puțin de câteva minute îl voi atinge și nu sunt sigură că vreau să mă opresc aici.

Am mintea în ceață, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul. Îmi reamintesc că sunt o femeie logodită. Tipul din fața mea, bărbatul ăsta superb și extrem de sexy care mă ia de mână cum a făcut de atâtea ori, e același care mi-a frânt inima.

De îndată ce ajungem afară, îmi dă drumul la mână. Vreau să-l ating din nou, dar știu că nu ar trebui să fac asta. Ține o cască în mână și zâmbeste când mi-o arată.

— Asta e pentru tine, spune înainte să mi-o pună pe cap.

Încă zâmbeste în timp ce-mi aranjează părul care iese de sub cască. Și eu zâmbesc, dar el nu poate să vadă asta.

— Unde locuiești?

Îi spun adresa și mă uit cum încalecă motocicleta.

— Ține-te de umărul meu și urcă și tu.

Fac exact ce-mi spune. Odată așezată bine, își pune și el casca și pornește motocicleta. Vibrația motorului îmi provoacă fiori pe șira spinării și abia acum îmi dau seama de ce iubesc femeile bărbații pe motociclete.

Își ducem mâinile la spate și le caută pe ale mele, așezându-mi-le apoi în jurul taliei lui. Stau lipită cu pieptul de el și totul e exact așa cum mi-am imaginat. Îmi așez bărbia, cât pot de bine, pe umărul lui și simt cum i se relaxează corpul înainte să pornească la drum.

Conduce pe strada principală și păstrează viteza legală, luând fiecare curbă ușor până ajungem acasă la mine. Nu am crezut niciodată că mă voi simți atât de în siguranță pe o motocicletă.

Parchează pe alee, apoi oprește motorul. Își scoate casca și primul lucru pe care îl face e să mă ajute să cobor. Când îmi scot și eu casca, el începe să râdă.

— Ce naiba te-a apucat? îl întreb în timp ce încerc să-mi aranjez părul.

Asta e dovada că nu ar trebui să port niciodată o cască.

— Nimic, doar că mi te-am imaginat de un milion de ori stând în spatele meu pe motocicletă și nu m-am gândit că o să-ți fluturi așa părul când îți scoți casca.

— Ți-ai imaginat cum aș arăta pe motocicletă ta? întreb cu vocea aproape șoptită.

El dă din cap și lasă piedica jos să poată coborî.

— Ești prima fată pe care am dus-o cu motocicletă.

Se apropie de mine și îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față, dând-o după ureche.

— Singura, Jojo.

Se trage de lângă mine, acordându-mi puțin spațiu. Trebuie să înțeleg ce tocmai s-a întâmplat.

Mă urmează înăuntru, prin ușa care dă spre bucătărie și sufragerie. Aruncă o privire în jurul lui, admirându-mi căsuța. Nick mi-a propus să ne mutăm după ce ne căsătorim, dar Noah și cu mine am locuit aici de când mi-am terminat eu studiile. Nu sunt sigură că vreau să mă mut încă.

Noah iese în fugă din camera lui și îl îmbrățișează pe Liam. Îi las singuri să profite de momentul lor și mă duc în bucătărie să încep să pregătesc cina. Am preparat o parte din ea aseară, pentru ca Liam să poată petrece cât mai mult timp cu Noah.

— Noah, ți-ai terminat temele?

— Nu, pot să le termin după ce pleacă Liam?

— Îmi arăți și mie tema? Poate te ajut.

Noah fuge sus în camera lui, urcând scările cu pași mari și apăsați.

— Noah?! strig eu.

— Da?

— Găsește-ți un joc sau ceva de făcut pentru câteva minute, vreau să vorbesc ceva cu Liam.

— Bine, îmi răspunde.

Deschide imediat televizorul și aud huruitul unor mașini de curse.

— Mulțumesc pentru asta, Josie.

Zâmbesc și aprob din cap, fiindcă nu știu cum ar trebui să răspund.

— Eu ar trebui să plec mâine, dar Noah zice că are meci vineri și nu aș vrea să-l ratez.

Aprind cuptorul și bag mâncarea înăuntru la încălzit. Îi fac semn lui Liam să ia loc la masă. Înainte să se așeze, îmi trage și mie scaunul, ceva ce Nick nu a făcut niciodată. Iau și eu loc la masă și-mi împreunez mâinile în poală.

— Chiar nu ai știut? îl întreb.

Nu îmi place să întreb, dar trebuie să știu. Liam dă din cap și se uită atent la ceva... orice în afară de mine. Când dă în sfârșit ochii cu mine, pot vedea durerea din ei. Spune adevărul.

— Ți-am găsit agentul sau ce-o fi și am sunat.

Încep să-i povestesc, detestând faptul că trebuie să retrăiesc acea perioadă din viața mea. Perioadă când mi-am dorit cu disperare să dau de el, când am avut cea mai mare nevoie de el, și nu a fost de găsit.

— Am lăsat mesaj după mesaj, până când, în cele din urmă, cineva m-a sunat înapoi să mă anunțe că le-ai spus tu că nu mă cunoști.

Liam îmi ia mâna. O duce la fruntea lui.

— Nu am știut. Dacă aș fi știut, aș fi venit imediat acasă și aș fi rezolvat lucrurile.

— Noah nu știe nimic. Știe că Nick nu e tatăl lui, doar că uneori îi e mai ușor să le spună oamenilor că e fiul lui Nick. Nu vreau ca el să sufere, Liam, și mi-e teamă că vei dispărea iar mâine dacă te las să-i spui adevărul.

— N-o să fac asta. Știu că nu înseamnă nimic pentru tine cuvântul meu, dar voi face tot ce-mi stă în putință să-ți demonstrez că vorbesc serios. Vreau să fiu tatăl lui. Ar trebui ca el să fie al nostru, Jojo, și eu am stricat totul.

Nu pot să-mi opresc lacrimile când îl aud spunând astfel de lucruri. Nici nu mă mir că e compozitor și că milioane de femei s-au îndrăgostit de piesele lui.

— Îi putem spune în seara asta, dacă vrei...

— Eu vreau, dar...

— Nu, Liam, fără niciun „dar”. Tocmai ți-am spus că nu vreau ca el să sufere.

— Nu așa stă treaba. Trebuie să mă întorc la Los Angeles și voiam să plec mâine, dar m-a rugat să vin la meciul lui, așa că mi-am anulat întâlnirile de săptămâna asta să pot rămâne să-l văd jucând. Va trebui să mă întorc la serviciu, dar după ce va afla adevărul, voi putea reveni o dată pe lună să-l văd. O să vedem pe parcurs ce vom face.

Am știut că stilul lui de viață va determina cât de tată poate să fie. Nu sunt sigură dacă mă așteptam ca el să se mute înapoi aici sau nu.

— Da, știi, îi spun cu blândețe.

Aș vrea să-l întreb cum rămâne cu mine, dar eu îl am pe Nick și el mereu s-a purtat frumos cu mine și cu Noah.

— Mă duc să-l aduc pe Noah, să înceapă deja să mă urască.

Liam mă prinde de mână și mă trage în jos, spre el.

— Nu o să te urască fiindcă nu-i voi permite eu s-o facă.

Încuviințez din cap și îi dau drumul la mână. Aștept un moment să mă liniștesc înainte să-l strig pe Noah.

Când îl strig, el vine jos ca din pușcă, cu un zâmbet mare pe față. Arată exact ca Liam atunci când zâmbește.

Liam își ridică privirea în sus când intrăm în bucătărie. Dacă nu aș fi știut, aș putea crede că a plâns. Ne așezăm toți trei, cu Noah între noi doi. El se uită la noi și ne zâmbește.

— Trebuie să îți spunem ceva.